

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Gabriely Gerdovej, v právnej veci žalobcu: **B.K.-S., spol. s r.o., P. B.**, zastúpený advokátom *JUDr. J. G., Advokátska kancelária so sídlom C. II-X., D. n. V.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/226/19836-123537/2010/990565-r zo dňa 10. decembra 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/17/2011 - 44 zo dňa 12. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/17/2011 - 44 zo dňa 12. júla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane - dodatočným platobným

výmerom Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/37896/10/Sma zo dňa 24.8.2010, žiadajúc ich zrušiť. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a konania im predchádzajúce v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu je v súlade so zákonom.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1, a s § 71 ods. 2 písm. f/, g/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platnom v kontrolovanom období a v spojení s ustanovením § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, ďalej v spojení s ustanovením § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 v znení neskorších predpisov - katastrálny zákon, ktoré ustanovenia citoval.

Konštatoval, že v preskúmanej veci išlo podľa žalobcu o prevod tzv. „ekonomického vlastníctva“ pozemkov a zákonnou podmienkou pre odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/, zákona o DPH je, že daň voči platiteľovi dane bola uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané. Uviedol, že z uvedeného dôvodu správca dane v súlade so zákonom skúmal, či dodávateľovi pozemkov, t.j. spol. G. E. s.r.o. v danom prípade vznikla povinnosť platiť daň na výstupe, pričom zistil, že táto spoločnosť nebola vlastníkom pozemkov, ktoré boli predmetom zmluvy uzavretej dňa 1. júla 2008 medzi touto spoločnosťou ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom, a preto dodávateľovi – spol. G. E. s.r.o. – nevznikla daňová povinnosť na výstupe z titulu dodania tovaru podľa § 8 ods. 1 v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona o DPH, čím neboli splnené zákonné podmienky podľa § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH na strane žalobcu na odpočet DPH na vstupe v sume 771.356,30 Sk z faktúry číslo č. 2008007 zo dňa 2. júla 2008 (int. č. 613/08). Dal do pozornosti, že žalobca v daňovom konaní nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz o tom, že zápis na LV č. X. kat. úz. P. je nesprávny. Poukázal na to, že jediným vlastníkom parc. č. X. a č. X. kat. úz. P. bola od roku 1997 do 11. augusta 2008 spoločnosť C. s.r.o. P. B.. Krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane a ani žalovaný nemajú právomoc podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov rozhodovať vo veci vlastníctva.

Krajský súd mal preukázané, že zdaniteľný obchod, z ktorého si žalobca uplatnil odpočet DPH, sa uskutočnil 2. júla 2008, k uvedenému dňu nebol dodávateľ – spol. G. E.

s.r.o. vlastníkom prevádzaných pozemkov a žalobca nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz, že zápis na LV č. X. kat. úz. P. nie je správny.

Tvrdenie žalobcu, že zákon o DPH neurčuje, že predajcom nehnuteľnej veci musí byť vlastníkom, krajský súd nepovažoval za súladné s katastrálnym zákonom. Poukázal na to, že Zákon o DPH stanovil, že platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané (§ 49 ods. 1, 2 zákona o DPH). Mal za to, že uvedená podmienka nebola v prejednávanej veci splnená a tvrdenia žalobcu o prevode „ekonomického“ vlastníctva považoval za neopodstatnené.

Ďalej krajský súd poukázal na personálne prepojenie medzi spol. G. E. s.r.o. P. B. a spol. C. s.r.o. P. B., v ktorých spoločníkom a aj konateľom je J. B., pričom spoločníkom a konateľom žalobcu je J. B..

Konštatoval, že napadnutým rozhodnutím bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť DPH za zdaňovacie obdobie júl 2008, za zdaňovacie obdobie august 2008 nebol u žalobcu zistený rozdiel dane, a preto nebolo dôvodné, aby daňové orgány rozhodovali vo veci DPH. Neprihliadol na tvrdenie žalobcu, že žalovaný ako aj správca dane rozhodli účelovo, keď daňové konanie a daňovú kontrolu bolo potrebné posudzovať ako celok, pretože predmetom daňovej kontroly bol aj mesiac august 2008, v ktorom žalobca priznal a zaplatil DPH z prevodu tých istých pozemkov na spol. C. s.r.o. s poukazom na to, že k takému prevodu malo dôjsť 5. augusta 2008, t.j. v deň, v ktorom bola spol. C. s.r.o. podľa zápisu na LV č. X. vlastníkom prevádzaných pozemkov.

Krajský súd ďalej uviedol, že predmetom súdneho prieskumu podľa §§ 247 a nasl. O.s.p. bolo rozhodnutie žalovaného číslo I/226/19836-123537/2010/990565-r zo dňa 10. decembra 2010 vo veci DPH za mesiac júl 2008, a preto neprihliadol na dôvody žaloby týkajúce sa zdaňovacieho obdobia august 2008.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny právny záver, s ktorým sa stotožnil a v podrobnostiach naň poukázal. Mal za to, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/, zák. č. 222/2004 Z. z., a preto žalobné dôvody nepovažoval za opodstatnené. Konštatoval, že daňové orgány rozhodli v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Žalobca v zákonnej lehote sa proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu odvolal. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie jeho žalobnému návrhu a zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a správcu dane. Súčasne žiadal zaviazať žalovaného na náhradu trov konania a právneho zastupovania vrátane trov odvolacích.

V dôvodoch odvolania žalobca vytýkal krajskému súdu nesprávne právne a skutkové posúdenie prejednávanej veci. Tvrdil, že ako daňový subjekt nemal a ani nemá za obdobie mesiaca júl 2008 žiaden nedoplatok na dani z pridanej hodnoty. Zdôraznil, že ak bola dojednaná a podpísaná zmluva o predaji pozemku ako aj protokol o jeho odovzdaní a prevzatí, tak došlo k riadnemu zdaniteľnému plneniu a mala byť uznaná DPH tak na vstupe ako aj na výstupe, s poukazom na § 19/1 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších predpisov pri prevode a § 8/1, čím došlo k naplneniu § 49/1, 2 tohto zákona. Dôvodil, že pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t.j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník.

Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetom odvolacieho konania je zdaňovacie obdobie júl 2008 a preskúmavajú sa doklady súvisiace s týmto zdaňovacím obdobím, z ktorého dôvodu sa preto údajne nemôže jeho námietkou zaoberať, považujúc takéto tvrdenie za čisto účelové, nakoľko daňové konanie a prevedenú daňovú kontrolu je nevyhnutné posudzovať ako celok, keďže predmetom daňovej kontroly bol aj mesiac august 2008.

Namietal poukaz krajského súdu na personálnu prepojenosť medzi G. E. s.r.o. a C. s.r.o. a jeho osoby, keďže takýto nepodložený poukaz nemá v danej veci žiadnu právnu relevanciu a opodstatnenie.

Poukázal na to, že zákon o DPH neurčuje, že predajcom nehnuteľnej veci musí byť vlastník a účelom zákona o DPH je zdanenie pridanej hodnoty ekonomického úžitku, teda nie vlastníckeho úžitku pri dodaní tovarov a služieb s tým, že uvedené sleduje aj právna úprava účtovnej evidencie podnikateľských subjektov v opatrení MF SR č. 230554/2002-92 v znení neskorších predpisov, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania.

Tvrdil, že vzhľadom na obsah príslušných písomných dokumentov, a to kúpnej zmluvy, protokolu o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, faktúry č. 2008007, ktoré preukazujú uskutočnenie predaja stavebného pozemku medzi spoločnosťou G. E. s.r.o. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, je predaj týchto stavebných pozemkov v júli 2008 jednoznačne dodaním tovaru podľa § 8/1 zákona o DPH a tým bola v plnom rozsahu splnená podmienka vzniku práva na odpočet DPH ako aj podmienka uplatnenia práva na

odpočet DPH z kúpy pozemku, čím splnil v plnom rozsahu podmienky zákona o DPH určené najmä v § 8, § 19, § 49, § 51 a § 71.

Vyslovil názor, že pokiaľ v danej veci správca dane viedol dokazovanie existencie vlastníckeho práva predávajúceho – spoločnosti G. E. s.r.o. k pozemku a preukázanie existencie vlastníckeho práva považoval za určujúcu podmienku, splnenie ktorej by ho malo oprávňovať k nároku na uplatnenie odpočtu DPH, správca dane pri výkone kontroly v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a zákona o DPH nemal zo zákona kompetenciu prijímať výroky a rozhodnutia ohľadne existencie vlastníckeho práva a takéto jeho prípadné konanie nemá žiadnu oporu v zákone. Dôvodil, že zákon o DPH v prípade dodania tovaru rieši zdaňovanie pridanej hodnoty z ekonomických a nie vlastníckych procesov a súčasne jednoznačne určuje, aby pri predaji nehnuteľnosti boli splnené podmienky – predávajúca vec musí skutočne existovať, predávajúci prevádza na kupujúceho právo disponovať s predávanou vecou ako vlastník v ekonomickej forme, za predávanú vec je poskytnutá protihodnota, pričom predaj sa uskutočňuje v tuzemsku. Tvrdil, že všetky uvedené podmienky zákona o DPH pri kúpe stavebného pozemku v plnom rozsahu splnil, keďže bola vyhotovená zmluva o predaji pozemku ako aj protokol o jeho odovzdaní a prevzatí, potom došlo k riadnemu zdaniteľnému plneniu a správne má byť uznaná DPH na vstupe ako aj následne na výstupe.

Ďalej poukázal na to, že z judikatúry ESD vyplýva, že pri dodaní tovaru nie je dôležité nadobudnutie právneho vlastníctva k tovaru kupujúcim a pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t.j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník. Namietal, že súd prvého stupňa sa uvedenými skutočnosťami vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal.

Záverom uviedol, že zotrváva tiež na všetkých jeho zostávajúcich argumentoch a tvrdeniach uvedených v konaní pred prvostupňovým súdom ako aj v konaniach pred samotnými správnyimi orgánmi.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhoval napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca v odvolaní uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na krajskom súde a súčasne, že naďalej sa pridržiava svojho stanoviska k podanej žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu

s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) orgánom štátnej správy v oblasti daní a poplatkov je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Podľa § 11 zákona v spojení s čl. IV. veta prvá č. 479/2009 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012 sa zrušuje zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení zákona č. 182/2002 Z. z. a zákona č. 534/2005 Z. z., t.j. ruší sa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 2 a § 3 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch).

Vzhľadom na to, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t.č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 250 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správca dane a súčasne ich zrušenia a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, t.j. dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica, ktorými správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac júl 2008 v sume 25.604,36 €,

a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či vo veci dostatočne zistil skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta prvá, O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd v predmetnej veci preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2008.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

V danom prípade odvolací súd zistil, že žalobca v odvolaní vzniesol v podstate totožné námietky ako v žalobe ako aj v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že Daňový úrad Považská Bystrica ako správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty zameranú na zdaňovacie obdobie január až december 2008, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 670/320/32511/2010/Remi zo dňa 9.7.2010, ktorý bol vrátane s jeho dodatkom č. 1 prerokovaný dňa 11.8.2010.

Správca dane na základe zistení daňovou kontrolou dodatočným platobným výmerom č. 670/230/37896/10/Sma zo dňa 24.8.2010 podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2008 v sume 25.604,36 €. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správca dane na základe skutkových zistení, na ktoré poukázal v dôvodoch svojho rozhodnutia, dospel k záveru, že nebolo preukázané dodanie tovaru v zmysle § 8 ods. 1 vo väzbe na § 19 ods. 1 zákona o DPH a teda predávajúcemu G. E. s.r.o. nevznikla daňová povinnosť, keďže žalobca ako daňový subjekt nepredložil vierohodné dôkazy o nákupe pozemkov od vlastníka pozemkov a preto žalobcovi ako daňovému subjektu nepriznal odpočet dane zo spornej faktúry, pretože zo zdaniteľného obchodu nevznikla daňová povinnosť.

Daňové riaditeľstvo SR na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu správcu dane preskúmaným rozhodnutím (č. I/226/19836-123537/2010/990565-r, zo dňa 10. decembra 2010) podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil dodatočný platobný

výmer správcu dane. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Daňové riaditeľstvo SR ako odvolací správny orgán sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane ako aj s jeho právnym záverom. Odvolací orgán v postupe správcu dane a v spisovom materiáli nenašiel nijaký dôkaz, potvrdzujúci tvrdenie daňového subjektu, že bol ukrátený na svojich právach.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov („zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) ustanovuje základné zásady daňového konania. Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle uvedeného zákona zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať

v priznaní, hlásení a vyúčtování alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o DPH“) dodaním tovaru je a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutel'né a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na slovenskú menu podľa kurzu vyhlasovaného Národnou bankou Slovenska, b) dodanie stavby alebo jej časti.

Podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1, 2 zákona o DPH pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto

dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Faktúra musí obsahovať a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň, b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené, c) poradové číslo faktúry, d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry, e) dátum vyhotovenia faktúry, f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby, g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene, h) sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane, i) výšku dane spolu v slovenských korunách.

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom a vo veci rozhodol skutkovo a právne správne, žalovaný správny orgán sa s námietkami žalobcu vznesenými v daňovom konaní náležite vypořiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužiteľnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav v danej veci bol zistený nedostatočne a nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožnil. Z administratívneho spisu správnosť tvrdení žalobcu, že v danej veci daňové orgány vykonali dokazovanie nedostatočne a že sa nedostatočne a právne nesprávne vypořádali s predloženými dokladmi a to kúpnu zmluvou, protokolom o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, faktúrou č. 2008007, ktoré preukazujú uskutočnenie predaja stavebného pozemku medzi spoločnosťou G. E. s.r.o. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, nevyplýva.

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že správne orgány vykonali v preskúmvanej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pre vydanie rozhodnutia si zadovážili dostatok skutkových zistení relevantných pre rozhodnutie vo veci a skutkové okolnosti aj správne vyhodnotili a ustálili správny právny záver.

Zákonodarca v právnej norme § 8 ods. 1 zákona o DPH stanovuje, že dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastníkom, ak tento zákon neustanovuje inak s úpravou, že pre účely zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci a ďalšie produkty zákonom predpokladané. Pokiaľ teda zákonodarca v právnej norme § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovuje daňovému orgánu povinnosť postupovať v daňovom konaní v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi realizujúc tým zásadu zákonnosti, je povinnosťou správcu dane pri skúmaní splnenia zákonných podmienok dodania tovaru, t.j. prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastníkom, posudzovať prevod vlastníckeho práva k prevádzanej veci podľa príslušného právneho predpisu, ktorý upravuje prevod vlastníckeho práva k predmetnej prevádzanej veci. Všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorým sú stanovené zákonné podmienky prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je Občiansky zákonník (§ 132 ods. 1, 2, §§ 588 a nasl. OZ) a zákon

č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (katastrálny zákon), v súlade s ktorou právnou úpravou zmluvný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nastane účinne na základe rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti príslušnou správou katastra ako orgánu štátnej správy v zmysle katastrálneho zákona (§ 31 katastrálneho zákona). Z uvedenej právnej úpravy súčasne vyplýva, že zmluva o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti a rozhodnutie správy katastra, ktorým povoľuje vklad vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti do katastra, sú právne skutočnosti, ktoré podmieňujú zákonný prevod vlastníctva k nehnuteľnosti, pričom zákonodarca pre účinné nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti ustanovuje splnenie oboch týchto právnych skutočností súčasne, teda správa katastra môže rozhodnúť o povolení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti len na základe zmluvy o prevode vlastníctva uzavretej medzi zmluvnými stranami písomne. Až na základe rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníctva do katastra nehnuteľností môže nadobúdateľ nadobudnúť vlastníctvo k prevádzanej nehnuteľnosti účinne. Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ prevodca na základe zmluvy prevádzal vlastnícke právo k nehnuteľnosti, nadobúdateľ nadobudol vlastníctvo k prevádzanej nehnuteľnosti až okamihom rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva správou katastra do katastra nehnuteľností.

Vzhľadom k uvedenému správca dane v preskúmvanej veci správne postupoval, keď pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok uplatneného nároku na odpočet dane žalobcom a skúmaní vzniku daňovej povinnosti prevodcu spoločnosti G. E. s.r.o., skúmal, či prevodca bol oprávnený nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou ako vlastník, pričom zo skutkových zistení jednoznačne vyplýva, že uvedená spoločnosť nebola oprávnená s touto nehnuteľnosťou nakladať ako vlastník, keďže v minulosti nenastali právne účinky platnosti skoršieho prevodu, v dôsledku čoho sa táto spoločnosť nestala ich vlastníkom. Z týchto dôvodov pri posudzovaní sporného prevodu, na základe ktorého spoločnosť G. E. s.r.o., ako predávajúci predával predmetnú nehnuteľnosť žalobcovi ako kupujúcemu, keďže spoločnosť G. E. s.r.o., v čase uskutočnenia prevodu na základe zmluvy nebola vlastníkom tejto nehnuteľnosti, správca dane prijal správny právny záver, že v danom prípade nebolo preukázané dodanie tovaru v zmysle § 8 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 1 zákona o DPH a teda predávajúcej spoločnosti G. E. s.r.o., nevznikla daňová povinnosť ako základný predpoklad splnenia zákonnej podmienky pre uplatnenie odpočítania dane v zmysle § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH žalobcom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa námiety žalobcu, že zákon o DPH neurčuje, že predajcom nehnuteľnej veci musí byť vlastník a účelom zákona o DPH je zdanenie pridanej hodnoty ekonomického úžitku, teda nie vlastníckeho úžitku pri dodaní tovarov a služieb a že pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t.j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník, považoval za nedôvodné, s poukazom na to, že zákon o DPH pre splnenie daňových povinností a nároku na odpočet dane ustanovuje: „**dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník**“, pričom nepozná pojem „ekonomické vlastníctvo“.

Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že v danom prípade nepostačuje, pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočítanie dane z dokladov a to kúpnu zmluvou, protokolom o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, faktúrou č. 2008007, o ktorých tvrdil, že preukazujú uskutočnenie predaja stavebného pozemku medzi spoločnosťou G. E. s.r.o. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, iba predloženie týchto dokladov, ale bolo jeho povinnosťou preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne a účinne uskutočnený, s poukazom na to, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, a preto v daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Správu daní a príjmov, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu vykonávajú finančné orgány samostatne. V rámci tejto kompetencie daňové úrady ako finančné orgány okrem iného zisťujú a overujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Robia tak v daňovom konaní, a v rámci tohto konania majú a môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť.

V daňovom konaní, v ktorom sa podľa zákona kladie dôraz na záujem štátu, resp. záujem verejný, na riadnom plnení daňovej povinnosti, čo je zákonom uložená a ústavne podložená poplatková povinnosť voči štátu, platí totiž nielen obvyklá procesná zásada voľného hodnotenia dôkazov vykonaných v tomto konaní kompetentným orgánom, ale aj zásada prejednávacia (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Zásada objektívnej pravdy

ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu uvádzané ním v daňovom priznaní. Je na správcovi dane vykonávajúcom daňové konanie vykonať dokazovanie a na jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/18/2011 zo 7.9.2011).

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu tiež poukazuje na to, že správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní) a správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov zachovávať procesné práva daňového subjektu, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo oprávnenosti nároku na odpočet dane podľa zákona o DPH.

Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že správca dane v danej veci nesprávne zameral svoju pozornosť, keď viedol dokazovanie na existenciu vlastníckeho práva predávajúceho - spoločnosti G. E. s.r.o. k prevádzaným pozemkom. Taktiež nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že by správca dane a následne žalovaný prijímali výroky a rozhodnutia ohľadne existencie vlastníckeho práva, keďže zo skutkových zistení v preskúmvanej veci vyplýva, že v rámci miestneho zisťovania u predávajúcej spoločnosti a dožiadaním na príslušnej správe katastra správca dane vykonal zisťovanie na existenciu vlastníckeho práva predávajúcej spoločnosti, ktorý dôkaz len vyhodnocoval v súvislosti so splnením zákonnej podmienky vzniku daňovej povinnosti predávajúceho ako zákonnej podmienky na oprávnené odpočítanie dane žalobcom bez toho, aby správca dane resp. žalovaný rozhodoval o vlastníctve.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolaciu námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetom odvolacieho konania je zdaňovacie obdobie júl 2008 a preskúmvajú sa doklady súvisiace s týmto zdaňovacím obdobím, z ktorého

dôvodu sa preto údajne nemôže jeho námietkou týkajúcou sa dane za mesiac august 2008 zaoberať, a súčasne namietal postup súdu prvého stupňa, keď touto skutočnosťou namietanou v žalobe sa náležite nezaoberal, s poukazom na to, že daňové konanie a prevedenú daňovú kontrolu je nevyhnutné posudzovať ako celok, keďže predmetom daňovej kontroly bol aj mesiac august 2008. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že predmet súdneho prieskumu je v zmysle § 247 ods. 1 v spojení s § 249 ods. 1, 2 O.s.p. určený okrem ďalších podmienok rozsahom rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré žalobca žalobou napáda domáhajúc sa preskúmania jeho zákonnosti. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že správca dane Daňový úrad Považská Bystrica platobným výmerom zo dňa 24.8.2010 rozhodol o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2008, ktoré rozhodnutie žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zo dňa 10.12.2010 potvrdil, a preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď v rámci súdneho prieskumu v danej veci skúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu daňových orgánov oboch stupňov týkajúcich sa len zdaňovacieho obdobia júl 2008 a neskúmal oprávnenosť dane za mesiac august 2008, pretože táto nebola predmetom rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov, ktorých preskúmania zákonnosti sa žalobca v danej veci domáhal žalobou.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd na to nemá kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy žalobou napadnutého, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na to, že z judikatúry ESD vyplýva, že pri dodaní tovaru nie je dôležité nadobudnutie právneho vlastníctva k tovaru kupujúcim a pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t.j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník, odvolací súd nemohol k jeho tvrdeniu zaujať žiadne stanovisko, pretože žalobca len všeobecne poukazuje na judikatúru ESD bez konkretizácie rozhodnutia ESD, z ktorého by záver tvrdený žalobcom vyplýval.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní nemožno považovať za opodstatnené a pre posúdenie danej veci za právne relevantné.

Odvolací súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor s daňovými predpismi ani judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. augusta 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth